

БІШ КУРНІЖ

Це такі сталися: я на четвертому році навчання заплуталася, коли починається сесія. Ні, не подумайте, любі першо-друго-третьокурсники, що вона на четвертому році навчання приємна й легка аж до непомітності (ги-ги-ги, і не сподівайтесь :-P). Просто я щиро вважала, що сесія вже з тиждень як триває – чого ж інакше не відриваю пальців від клавіатури, а на робочому столі більшає вордівських файлів, котрі від постійного недосипання лінки навіть вкинути у священну папку «Реферати».

Але я не про це. Сесія є сесія, не вперше. Її необхідно пережити. А для цього потрібен допінг. І не кажіть, що це неспортивно, бо всі хочемо диплом, але не хочемо хронічних болячок. «А вам ще народжувати», – як каже моя улюблена кафедра фізкультури,

ойвибачтепанеКравченко, ябільшенебуду, фізичного виховання. Допінгом для багатьох є „щось пожувати”. Добре, якщо ти спортсмен із вродженою худорлявістю. Погано, якщо кілограми до тебе липнуть. Тому їсти треба щось таке, щоб їжі було багато, а калорій мало, та ще й (в ідеалі!) корисне для здоров’я. Тік-так уже не модний, іміджу він не сприяє, практичної тривалої смакової користі від нього обмаль. Краще пити. Смаку багато, калорій мало, для кольору обличчя корисно. Так до чого я веду: це щоб не закидали „Оффтопові” малоінформативність. Чай в ідалці тепер коштує не 50 копійок, а гривню! (Всі на Майдан/плац!). Я, звісно, не економіст, але... Стипендію збільшено удвічі, ціни збільшено удвічі... Які ж це все-таки страшні штуки — піар і станок для друку банкнот!

PS. О, і деінстальуйте аську до двадцятьякогосьтам квітня :-)

Verdure

А Ваню, це все задовбало.

Він хоче грається тилісосом... (с)

Я подумала, що поки я не хочу писати багато-багато псевдонаукового тексту, лучче розкажу світові про Людину.

Ні, це в мене не капс-лок глючить. Це саме Людина з великої букви Л. Якби в нас зараз випускали, як ото в Союзі, книжкову серію “Жизнь замечательных...”, то ця Людина законно могла би претендувати на томик в тій серії.

(От зараз ви зараз подумали, що то про Вас, то ви - нарцис, і це ніколи не вилікується. Ги)

Це про прекрасного мужчину, котрий є, на щастя й радість, наш з Андрюліком (братаном моім) кореш. Звать його Петро, а бразер ніжно називає його Петьком.

Познайомилась я з цим мужчиною дивним чином. Не в інтернеті, не в метро і не на вулиці, бо Петро - прілічний муціна (бугага). Яюсь запросив він Андрюліка на полювання. (Ну, в безкраїх степах смт Молодьожне бага-

то дичини.) Я, дізнавшись про це, напросилася їхати з Андрюліком, і керувало мною винятково пацифістське бажання направити стописного мужа на праведний шлях, аби не вбивав він тваринку безневинну.

І здавалося б, що Петро – звичайна людина, живе ото в смт Молодьожне і не вилазить звідтам... Працює яко бджола в поті чола - от аж вірші складаю! І душею Петро красивий, і приємний він, і з лиця хоч воду пий! А освічений який! Весь час він слухає тільки Бетгове-на, ба навіть знає, чога там треба писати г, а не х. Петро вміє готувати: він майстер гавайських страв. А інколи винаходить якийсь новий рецепт і тоді називає його за ім'ям своєї покійної (хай земля їй буде пухом) дружини.

Хоч опис достоїнств Петра - вкрай важлива справа. Проте мушу дорозказувати про наше з ним знайомство. Зранку на нас з Андрюліком біля дому чекало жовте Петрове “Мазератті”. В отій прекрасній машині ми ганялися за бідними тварючками. І от ми майже наздоганяємо зайчика... Тут я викручую кермо, щоб Петро не наїхав на нього. Всупереч моїм очікуванням Петько речно мовчав і не матюкав мене останніми словами. Так ми не вполювали жодного зайчика... А на наступний день Петро продав “Мазератті”. І ви не подумайте, що підвіска не витримала південних українських полів, просто він не наздогнав зайця...

Проте і в такої прекрасної людини, яку кожна з нас, дівчат, мріяла би одружити на собі, є недолік. Не такий помітний, як звичка длубатися в носі чи негарне прізвище, яке будеш змушена взяти, бо чоловік образиться. Ні, не такий жажливий ганж. Є от у його авторській кулінарній книзі (яку він, без сумніву, видасть, бо подібний шедевр повинен бути доступним народові) рецепти торту “Моя дорога Машенька”, салату “Ніжно цілую пальчики Людмили”, зупи “Кохання всього мого життя - Тетяна”... І ще із чотирнадцять подібних записів...

Ні, ідеальних людей не існує. Але Петро - майже досконалий. Може, саме тому я ніколи не вийду за нього заміж?

Петender

Керрол

МОКРА КУРКА

На замітку
девушкам

Щойно потепліло – і я зняла свою зимову шкурку-куртку. Але вийшла на вулицю – і відчула себе зовсім голою. Ну, як мінімум, в білизні: зі мною був рюкзак, і з ним я почувалася більш ніж захищеною: майже такою, як тітоньки з реклами, що олвейз користуються «Allways». Подумки зазначила: bag ((англ.) «сумка») – наша опора в житті (особливо, якщо там передачка з дому), вірний товариш («всьо свайо ношу с собой») і... Сказала би ще – «оборонець», але він надто безпомічний проти нападника й завше передає повноваження сек'юриті в ніжні руки леді. Яка віддача – справжня мужчинна! Добре, коли торба набита всяким непотребом: злодія можна травмувати на місці самою лише вагою такого супутника.

Сумка ще й чудовий помічник: приховує стільки потрібних речей

(інтимних подробиць про) її власника, однак за нагоди, в стресових ситуаціях падіння, розкидає все (розляпує всім). І знову усе скрупульозно – з чоловічою відданістю.

Окрім кишень та функцій «сберегательной каси» для надання засобів здійснення дрібних жіночих забаганок, сумочка може радувати око. Як і чоловік, вона завжди чудовий аксесуар, особливо, якщо ти зібралася зустрітися з давніми подругами. І напевно знаєш, що вони матимуть на спині величезні ранці – звикли все тягти на власних плечах.

Але, ясна річ, не всі сумки нам пасують, і тоді доводиться їх пасувати подалі разом із взуттям, що вийшло з моди. До чого підбираємо чоловіків? У кожній тут свої секрети. Я, наприклад, не можу з вами поділитися своїм, бо ніколи не викидала сумки, торби, рюкзачки, а з задоволенням їх колекціую.

А ШО?

